

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η “ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ,, ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η Νάνου Κάρολ που έαρεθηκε τους θαυμαστές της. Ένας δυνατός άνδρας. Ένα φίλι κι ένα χαστούκι. Γιατί η Μύρνα Λού δεν... αυτοκτόνησε, ενώ έκανε όλες τις σχετικές προετοιμασίες. Πώς έγινε καμαριέρα για να σκοτώσει την πληγή της. Ο παράφορος έρωσ ενός σωφρέ. Ένα ειδύλλιο της Ούνας Μέρικελ που άρχισε στο παγκάκι ενός δημόσιου κήπου. Πώς παντρεύτηκε μ' έναν έτοιμοθάνατο, κλπ. κλπ.

Ο πιο συνηθισμένο πράγμα του κόσμου στο Χόλλυγουντ, είναι η αισθηματικές περιπέτειες. Η ζωή των «αστέρων» δεν θα είχε κανένα ενδιαφέρον, αν δεν στολιζόταν απ' αυτές. Κάθε «βεντέτα», που σέβεται τον εαυτό της και την όμορφιά της, θεωρεί «ποχρώσει» της να έχει μία φορά το μήνα μια τουλάχιστον έρωτική περιπέτεια. Και, για την αλήθεια, τα καταφέρνει περίφημα! Τα «Κινηματογραφικά Νέα» του Χόλλυγουντ λοιπόν, προκήρυσσαν τελευταίως έναν πολύ παράδοξο διαγωνισμό: «Έγραψαν δηλαδή, ότι είχαν άποψαιίε ν' ανακαλύψουν την πιο τρυφερή και την πιο αισθηματική «βεντέτα». Γι' αυτό, παρακαλούσαν τους διαφόρους δισαήμονες «αστέρας» να τα διευκολύνουν σ' αυτή την έρευνα τους και να τους γράψουν την καλύτερη έρωτική περιπέτεια τους. Πράγματι, όλοι οι «αστέρες» έσπευσαν ν' απαντήσουν σ' αυτή την πρόκληση κι' έτσι ο διαγωνισμός είχε εξαιρετική έπιτυχία. Όριστε μερικές από αυτές τις εξομολογήσεις των «αστέρων»:

Η Νάνου Κάρολ άπάντησε ως εξής:

Κάθε όμορφη γυναίκα, αγαπάει τον άνδρα, σύμφωνα με τις ιδιοτροπίες της. Άλλες τον θεωρούν κατάλληλο μόνο για μία έφήμερη περιπέτεια. Άλλες, ως άφροισιμένο σύζυγο. Όμολογώ ότι για μένα δεν είναι ούτε το ένα, ούτε τ' άλλο. Τους έχω βρεθεί τους θαυμαστές μου! Με κιντάρουν με βλέμματα γεμάτα τρυφερότητα, τσακίζονται να φιλήσουν το χέρι μου και κάποια και την μεγαλύτερη άνοσηια, που θα περάσει από το κεφάλι μου. Μπορούν να πέσουν άκονη κι' από την κορυφή ενός οδρανόςστη, φτάνει να τους το πω εγώ. Γι' αυτό, κατακαθαί-

Έκανε ένας δυνατός άνδρας, που

κεί πέρα, μ' έπιασε δυνατά από τους ώμους, μ' έφριξε στην άγκαλιά του και με φίλησε. Έγώ του άστραφα ένα δυνατό χαστούκι κι' άρχισα να κλαίω από το κακό μου. Εκείνος τότε άρχισε να γελάει:

—Τώρα, μου είπε, μπορούμε να συνηνοθηούμε! Ξαναγίνετε μία γυναίκα, δίχως Ιδιοτροπίες και μοιάζετε σαν μικρή δακτυλογράφος, που κλαίει, γιατί της πήσαν το πορτοφόλι! Γι' θέλετε από μένα; Σ'άς προειδοποιώ μονάχα ότι καμία γυναίκα δεν έπιασε με την καρδιά μου! Αυτό, φυσικά, δεν θά το έπιτρέψω ούτε σε σ'άς!

Έγώ τον κυτούσα σαν απολιθωμένη. Πρώτη φορά μου μιλούσαν μ' αυτό το ύφος. Άλλά και για πρώτη φορά, καταλάβαινα ότι τα λόγια που μου έλεγε, ήταν αληθινά. Και τόν άγάπησα τρεις μήνες μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου. Του ήμου άφροισιωμένη σαν ένα πιστό σκυλλάκι και ποτέ δεν φλέερα με κανέναν θαυμαστή μου. Κι' όμως, ήρθε μία μέρα, που τον βαρέθηκα κι' αυτόν. Ξερετε δέ ποτέ; Όταν άρχισα να μ' αγαπάη παράφορα και να συχωρηή τις άδυναμίες μου. Έχει νικηθ από τον έρωτά μου, Έχει πάψει να είναι δυνατός. Και τού έδωσα τα παπούτσια στο χέρι!»

Η Μύρνα Λού εξωμολογήθηκε την άκόλουθη περιπέτεια της: «Το περασμένο καλοκαίρι βρισκόμουν με το έπιτελειο των πλούσιων θαυμαστών μου στο Μάιμι. Πέθανα από την πληγή κι' είχα σκεφθί να θέσω τέμα στο ζωή μου, που δεν είχε πια για μένα κανένα ενδιαφέρον. Έίχα δοκιμάσει όλες τις συγκινήσεις κι' είχα βαρεθί τις περιπέτειες. Ένα βράδυ λοιπόν φώναξα στην κρεθβατοκάμαρά μου, την πιο πιστή μου υπηρέτρια της χάρις τα κομημάτα μου και τις τσολάτες μου κι' έπειτα την φίλησα πολλές φορές με δάκρυα στα μάτια. Εκείνη άνησυχη, χλωμίμασε από το φόβο της και με ρώτησε σε ασημένη φωνή:

—Κυρία, τί σ'άς συνέβη; Μήπως θά μπορούσα να σ'άς βοηθήσω;

—Όχι, καυμένη Καίτη, της άπάντησα. Η άρρώστεια μου είναι άθεραπευτη. Πεθαίνω από πληγή. Νοιώθω ότι πέθανε η καρδιά μου!

—Αυτό δεν είν' αλήθεια, μίς Λού, μου άπάντησε. Δεν Ξέρω, αν θά θέλατε ν' άλλάξετε λίγο ζωή. Θά σ'άς έκανε καλό.

—Και τί να γίνω; τη ρώτησα περιεργη.

—Ξέρω κι' εγώ; Άν ήμου στην θέσι σας, θά γινόμουν για λίγο καμαριέρα.

Πέταξ' από τη χαρά μου... Αυτή ήταν μία περιπέτεια, που δεν την έχω δοκιμάσει. Και δέχτηκα πρόθυμα την πρότασή της. Η Καίτη με συνέστησε σε μία φίλη της κι' εκείνη μου βρήκε μία θέσι θαλαμηπόλου στο μέγαρο του Λούλη Μπένου. Την πρώτη φορά που μ' αντίκρυσαν τ' «άρεντικιά», έμειναν μ' άνοιχτο το στόμα:

—Εσύ, παιδί μου, μου είπαν, κάνεις για κινηματογραφικός «αστέρας». Έχεις μία καταπληκτική όμοιότητα μ' αυτή την θεοπάλαθη τη Μύρνα Λού! Νά μη σ' άξίωση όμως ο Θεός να της μοιάσει! Η κακομοίρα, παρ' όλα τα πλούτη της, είναι νευρασθενική και δυστυχησμένη! Οι δημοσιογράφοι πολιορκούν κάθε μέρα το σπίτι της, για να δουν τέλος αν κρεμάσθηκε από την πληγή της. Καλύτερα λοιπόν να μείνεις μία φτωχή κι' άσημη καμαριέρα.

Τους ύποσέθηκα ότι θ' ά-

—Μίς Κάρολ, μου είπε. Η καρδιά των ναυτικών είναι δοσμένη στη θάλασσα!

Κι' έσκυψε για να συνεχισθί το παιχνίδι του. Έγώ έτριξα τα δόντια μου από τη λύσσα! Δεν φαντάζεσθε με πόση άχαρίστησι θά έχωνα τα νύχια μου στο λαμόνι του! Ωστόσο, τον Ξαναπλησίασα και του ζήτησα να χορέψουμε. Άρνήθηκε και πάλι με ευγένεια.

—Τότε, προσφέρτε μου ένα ποτήρι σαμπάνια στη βεράντα!... τον παρακάλεσα.

Ζήτησε συγγνώμη από την γρηά κόμησα και μ' άκρολόθησε στη βεράντα με ύφος ανθρώπου, που τον οδηγούν στην καρμανιόλα. Όταν φτάσαμ' έ-

Η ΝΑΝΟΥ ΚΑΡΟΛ ΣΤΟΝ ΘΑΥΜΑΙΟ ΚΗΠΟ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΤΗΣ

κούσα τις συμβουλές τους κι' αγέλαθα τ'ά νέα μου καθήκοντα. Τότε ανακάλυψα τ'ά βάσανα του νέου επαγγέλματός μου. "Όλοι τους ήταν ερωτευμένοι μαζί μου... "Ό κηπουρός, οι υπηρέτες, ο μάγειρος, ο σωφέρ κι' ο κύριος. Στο τραπέζι μου πάταγαν τ'ό πόδι, στους σκοτεινούς διαδρόμους με ταμπούσας κι' ο σωφέρ μία μέρα ήρθε κάμαρά μου για να μου πη ότι αν δεν γίνω γυναίκα του, θα με σκότωνε. Πρωτίμια να του υποσχεθώ «αίώνια πίτσι και άγνη» και να δεχθώ τις τρυφερότητές του. Τ'ά πράγματα όμως άρχισαν να γίνονται σοβαρά. "Ό ερωτευμένος σωφέρ έπιασε μία μέρα τόν «κύριο» μου και του είπε ότι ήθελε να με παντρευθώ. "Εκείνος βέβαια δέχτηκε να μ'α στεφανώσει. "Ό φίλος μου ήρθε χαρούμενος να με συναντήσει στην κουζίνα :

—Μαίρη, μου είπε, θα γίνουμ' έπί τέλους εϋτυχισμένοι! Δέχτηκε τ' άρεντικό να μ'α στεφανώσει. Αύριο κιάλας θα πάω να βγάλω τα χαρτιά...

—Μά γιατί βιάζεσαι τόσο ; του είπα με άθωο ύφος. Έχουμε όλο τόν καιρό στ'ή διαθέσιμας.

—Ναι, αλλά ξέρεις; "Ακουσα τόν κηπουρό να συνηνοήται με μ'ερίκος φίλους του για να σέ άπαλλάξη. Τρεις μέρες τώρα στέκομαι κάθε βράδυ έξω από την κάμαρά σου με τ'ό πιστόλι στο χέρι. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι δεν μπορώ να ξαγρυπνώ άκόμη πολλές έβδομάδες και τ'ό πρωί να εργάζομαι. Πρέπει να τελείωση αυτή ή ιστορία...

"Ενοιωσα να με πιάνη κρούς ίδρωσ. Τ'ά πράγματα είχαν γίνει πάρα πολύ σοβαρά. "Ό σωφέρ ήταν άποφασισμένος να κινή κι' έγκλημα για τ'ό χατήρι μου! Για να τόν άπαλλάξω λοιπόν από τ'ά βάσανα, τήν ώρα που πήγαμε αυτός να βγάλη τήν άδεια του γάμου, έγω έξαφανίστηκα και δέν ξαναπατήσα ποτέ τ'ό πόδι μου στο μέγαρο του Μπένουα. Μά είχα γιατρευτή άπό τήν πλ'ηξι μου κι' από τήν έμμονη ιδέα τής αυτοκτονίας. Αή τή ήταν ή καλύτερη έρωτική μου περιπέτεια.

"Η πιο αίσθηματική όμως έρωτική ιστορία, είνε τής Ούνας Μάρκελ, ή όποια και πήρε τ'ό πρώτο βραβε'ο στον διαγωνισμό τών «Κινηματογραφικών Νέων». "Ακούστε τήν:

«"Ηρθε ή μέρα—γράφει ή Ούνα Μάρκελ—ν' άποκαλύψω ένα μεγάλο μυστικό μου. Μά θα παρακαλώ τους διάφορους ήθιολόγους να μ'η με κατηγορήσουν ως έλαφρομυαλη. "Όταν ζούσα αυτή τήν περιπέτεια, είχα πλήρη συναισθησι για ό,τι έκανα. Και να σ'ας πώ τήν αλήθεια, δέν μετανόω καθόλου. Τ'ό 1930 βρισκόμουν στ'ή Νέα 'Υόρκη. Κάθε μέρα μου άρεσε να περπατάω στα δημόσια πάρκα τής και να χαίρομαι τήν όμορφιά τών λουλουδιών. Σ' έν' άπ' αυτό είχα έν' άγαπημένο παγκάκι, στο όποιο πήγαμε και καθόμουν ταχτικά και διάβαζα κανένα βιβλίο. Μά δέν ήμουν ή μόνη που συμπάθουσα αυτό τ'ό μέρος. Στόν ίδιο πάγκο έρχόταν να ξεκουραστή κι' ένας τραυματίας πολέμου. "Ηταν, καθώς έμαθα κατόπιν από τόν ίδιο ένας ένδοξος άεροπόρος, που είχε πέσει πολλές φορές από τ'ό άεροπλάνο του. Γι' αυτό φορούσε τις επίσημες έθνικές γιορτές τή μεγάλη στολή του και κάρφουσε στο στήθος του τ'ά τιμητικά παράσημά του. "Η φίλια μας ήταν ειλκιρική. Καταλάβαινα ό,τι αυτός ό ήρωας ένοιωθε ένα τρυφερό αίσθημα για μένα. Δέν ήξερε ποιά ήμουν. Μά και ποτέ δέν θέλησε να μάθη. Μ'ε φώναζε πάντα με τ'ό ψευδώνυμο, που τ'ό είχα δώσει ως όνομα μου.

—Μις Μάριον, μου έλεγε κάθε τόσο, έσαστε μία άχτινα ήλιου στ'ή σκοτεινή ζωή μου. Δέν τολμώ να σ'ας πώ πόσο σας αγαπώ. Ξέρω ότι είμαι πια ένας άχρηστος άνθρωπος. Γι' αυτό δέν σας ζητάω να μ' αγαπήσετε κι' έσείς. Μά ή καρδιά μου δέν βλέπει ότι τ'ό σώμα μου είνε σακατεμένο. "Εξακολουθε' να διατηρη τήν ναεικότητά τής. "Αφήστε με να ζήσω στο περιθώριο τής ζωής σας. Ποτέ κανείς δέν θα μάθη τ'ό μυστικό μου. Βασισθήτε στο λόγο τής τιμής μου.

Κι' έγω, που έκεινη τήν εποχή ήθελα μία πρωτότυπη αισθηματική περιπέτεια διασκεδάω με τόν έρωτά του.

—Μιά μέρα όμως ό «ήρωας» μου δέν φάνηκε τήν όσιωμένη ώρα στο παγκάκι μας. "Αντι γι' αυτόν, ήρθε και με βρήκε ένας ασήπρος πόλιμαν :

—Είστε ή μις Μάριον ; με ρώτησε.

—Ναι, τ'ό άπάντησα. Τι θέλετε από μένα ;

—Ερχομαι να σ'ας ειδοποιήσω εκ μέρους του συνταγματάρχου τής άεροπορίας Χόχαρτ. Θέλει να σ'ας δ'η... Σ'ας παρακαλώ να μ' άκούουήσετε.

"Ανέθηκα στο αυτοκίνητό του. Στό δρόμο ό πόλιμαν με τρόπο που διηγήθηκε ότι ό «ήρωας» μου είχε πέσει θύμα ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος κι' ότι πέβαινε τόσο στο νοσοκομείο. Μά δέν μπορούσε να ήσυχάση, αν δέν μ' έ'θλεπε. "Αρχισα να κλαίω άπ' τή μεγάλη λύπη μου. Πρώτη φορά ένοιωθα πόσο μπορούσε να μ' αγαπήση ένας άνδρας κι' ένοιωθα τύψεις που είχα παίξει με τήν καρδιά του.

Βρήκα τόν Χόχαρτ έτοιμοθάνατο.

—Με συγχωρήτε που σας άνησυχισα, μου είπε. "Ηθελα όμως πριν φύγω άπ' αυτό τόν κόσμο να σ'ας άποχαρηθώ. Κανείς δέν φταίει για τ'ό άτύχημα μου. Ξέρετε, ήθελα να σ'ας προσφέρω μία άνοθεσίμη, γιατί σαν σήμερα έφευγα γεμάτος θυερα για τ'ό μέτωπο. Καθώς λοιπόν έβγαίνα από τ' άνοθωπλαιο, ή-

ΚΑ'ΥΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

(Διηγουσούμε σήμερα μερικές άκομη από τις παθητικές καντάνες τού παλιού καλού καρού)

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Τι ώραίο φεγγαράκι,
τι έρωτική βραδιά,
ήσυχο τ'ό αεράκι
παίζει μέσα στα κλαριά.

Κύτταξε τ'ό άηδόνι
μέσ' στα φύλλα π'α πετά,
μ'έν' στις βρύσες τ'ό τριγόνι
π'ως τ'ό ταίρι του ζητά.

Τ' άντάμωνει, τ' άγκαλιάζει,
με λαχτάρα, με χαρά,
τ'ό φιλεί, γλυκοστενάζει,
και σαλεύει τ'ά φερά.

Πόσο αγαπούνται, πόσο,
τι άθώοι στεναγμοί !...
"Ας μ' αγαπάς και συ τόσο,
κι' άς μ'η ζούσα μία στιγμ'η.

ΣΤΟ ΧΩΡΙΣΜΟ ΤΗΣ

Μέσ' στ'ή θλιμμένη μου καρδιά
ήθελα κάτι να κρατήσω,
γι' αυτό δέν σουπα έγε για, γι'
γι' αυτό ένα δάκρυ δέν θα χύσω.

"Ηθελα κάτι να μ'ο μείνη,
ώσαν παράπονο πικρό,
νάχη τής λύπης τήν όδύνη,
νάχη ένα μίσος ελαφρό.

Μέσ' στ'ή θλιμμένη μου καρδιά,
ήθελα κάτι να κρατήσω,
να μ' αναδείη τή φωτιά,
ποτέ να μ'η σ'λημισθώ.

ΦΥΓΕΙΣ

Φεύγεις, αγάπη μου, και συ Φεύγεις λοιπόν στα μακρ'α,
σε μακρυνό ταξείδι, με πότε θα γυρίσης ;
φεύγεις, αγάπη μου χρυσή, τούς όρκους που μ'ώρκισθη-
του βίου μου στολίδι. (κες

Φεύγεις κι' έγω τ'ό άμμορο,
πίκρες, φαρμάκια πίνω,
κι' όσο να ρθης, αγάπη μου,
ποιός ξέρει τι θα γίνω.

τάχα θα τούς τηρήσης ;
Δίχως έσέ, αγάπη μου,
δέν ήμπορώ να ζήσω,
μ' έσένα θέλω τή ζωή,
με σε να ξεφυχσω.

Νάρθης πριν έλθει κάλλος
(αιρός,
κι' αλλάξουνε τα χρόνια,
κι' άν με ζητήσεις θα μ'εύρης
μέσα στο κρύο χ'ωμα.

ΚΟΙΜΗΣΟΥ

Κοιμήσου, αγάπη μου γλυ- Κοιμήσου και μ'ε ξαγρυπνας
(κειά, για ένα φτωχό διαδάτη,
κι' έγω με τήν κιθάρα, που πλαστήθηκε για να θρηνη
σε ναουρίζω σιγανά στής γής τ'ό μυσόπατι.

Κοιμήσου, βγαίνει ασγερινός
Κοιμήσου, κι' έγω ξαγρυπνώ
Κοιμήσου, ή πούλια τρεμοσβύνει,
αγάπη μου, για σένα,
και ή γλυκεία μου ή φωνή
κοιμήσου και μ'η θυμηθής
ναουρίσμα σ' αφήνει. ποτέ τ'ά περασμένα.

μουν τρομερά άφηρημένος κι' είχα ξεχαστή που θρισκόμουν.
Δέν είδα τ' αυτοκίνητο κι' έπιασα άπάνω του.

—Μίστερ Χόχαρτ, τ'ό φάνασα τρελλή άπό τήν άπελπισία μου.
Θέλω να διατηρήσω τήν άνάνηψή σας. Χαρίστε μου τ' όνομά σας. Θέλω να γίνω γυναίκα σας.

"Ό Χόχαρτ άρχισε να κλαίη αν παιδι από τή χαρά του. Κι' έκει άπάνω στο νεκρικό κρεβάτι του έγινε ό γάμος μας από τόν παπα τ'ό νοσοκομείο. "Υστερ' από πέντε λεπτά ό συνταγματάρχης Χόχαρτ πέθαν' εϋτυχισμένος στην άγκαλιά μου!

Αυτό είνε τ'ό μεγάλο μυστικό μου κι' ή καλύτερη αισθηματική περιπέτεια μου. "Η άνάνηψς του Χόχαρτ δέν έφυγε ποτέ από τήν καρδιά μου. "Ηταν ό πιο καλός κι' ό πιο τρυφερός φίλος μου.»

Καθώς θλέπετε, αυτή ή έρωτική περιπέτεια τής Ούνας Μάρκελ, είνε ή καλύτερη άπ' όλες.

Γι' αυτό άλλωστε κι' ό όμορφος «άστέρης» άνεκρ'υχή ή «βασιλίμα» τών αισθηματικών νεοκαιών τού Χόλλυγουντ.

JEANNE ROUDOT